

Mál nr. 60/2002
M
og
V v/frjálsrar áb.tr. D

Vinnuslys þegar maður datt af þaki þegar verið var að mála þ. 30.10.2000.

Gögn.

1. Málskot mótttekið þ. 8.3.2002. ásamt meðf. gögnum nr. 1-8
2. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingafélaganna nr. 856/01
3. Bréf V dags. 2.4.2002 ásamt fskj. nr. 1-5

Málsatvik.

M gaf skýrslu hjá lögreglu um slysið þ. 18.5.2001 en slysið var hvorki tilkynnt lögreglu né vinnueftirliti. M segist hafa verið að vinna hjá D og verið settur til að mála þak ásamt öðrum manni og hafi þeir ekki verið í öryggisböndum og hafi hann stigið á nýmálaðan blett með þeim afleiðingum að hann rann til og féll fram af brún þaksins niður í malarruðning og var fallið að mati M um þrír metrar og segir M að hælbein hægri fótar hafi brotnað við fallið. D segir að skúrinn sem að M var að mála í umrætt sinn hafi verið 2-2.5 metra hár. Í áverkavottorði dags. 21.11.2001 kemur fram að M hafi dottið úr tröppum við vinnu eða nánar “var að ganga í tröppum þegar hann skellur illa niður á hæl og brotnar”. Í tjónstilkynningu dags. 27.7.2001 kemur hinsvegar fram sú lýsing sem að ofan greinir þ.e. að M hafi dottið af þakinu. M krefst bóta úr frjálsri ábyrgðartryggingu D hjá V. Í bréfi lögmanns M kemur fram að D hafi borið ábyrgð á vinnulagi og aðbúnaði á vinnustað og borið að tryggja öryggi starfsmanns en ekki hafi verið neinar fallvarnir og ósannað að erfitt hafi verið að koma þeim við, öryggi hafi því verið ábótavant að mati lögmannsins þá sé ekki hægt að hafna bótaskyldu á þeirri forsendu að M hafi unnið hjá D um nokkurt skeið. V hafnar bótaskyldu og segir að M hafi starfað hjá D um 30 ár og hafi því mikla reynslu og hæfi til að meta aðstæður. Halli á því þaki sem um ræðir sé um 20-25 gráður og aldrei hafi komið til álita að setja upp vinnupalla eða sérstakar fallvarnir enda ekki talin þörf á því og það verði ekki metið D til sakar eða verkstjóra við umrætt verk sem hafi falið einum reyndasta starfsmanni D að vinna verkið

Álit.

Nefndin kannaði aðstæður á vettvangi eftir að hafa fengið viðbótargögn frá V m.a. ljósmyndir af skúrnum sem M var að mála í umrætt sinn. Ekki verður á það fallist að D hafi borið í umrætt sinn miðað við aðstæður að setja sérstakar fallvarnir eða láta starfsmenn vera í öryggisböndum. Hæð skúrsins er það lítil og þakhalli það takmarkaður að ekki var þörf á sérstökum öryggisráðstöfunum miðað við það að vanir starfsmenn ynnu það verk sem um var að ræða. Ekki er því um sök að ræða hjá D eða starfsmönnum D og því ekki um bótaskyldu V að ræða vegna slyss M.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu D hjá V.

Reykjavík 9.4. 2002.

Rúnar Guðmundsson hdl.
Valgeir Pálsson hrl. Jón Magnússon hrl.